

Ruim veertig jaar heeft Henk Procee in het onderwijs gewerkt. Als leraar scheikunde, als docent filosofie, en als hoogleraar wijsbegeerte in relatie tot academische vorming. In al die jaren heeft hij niet alleen veel onderwijs gegeven maar er ook over kunnen nadenken. Dit boek bevat een gecombineerde neerslag van zijn onderwijsreflecties en onderwijspraktijk. Wat behoort in het (hoger) onderwijs centraal te staan? Volgens hem niet de overdracht van kennis, maar de ontwikkeling van de kenner. Dit uitgangspunt levert een flink aantal vragen op. Hoe kunnen we over het persoonlijke element in wetenschap nadenken zonder in de dichotomie van objectief versus subjectief te vallen? Hoe kunnen we recht doen aan intellectuele passies zonder relativistisch te worden? Wat betekent het om verantwoordelijk te zijn voor kennis? Daarnaast levert dit uitgangspunt ook nieuwe inzichten op voor diverse aspecten van academische vorming: waarnemen, denken, wetenschappelijk redeneren, reflecteren, en zelfs presenteren.